

617 2. Beh. af Lovf. om Diger til Beskyttelse mod Oversvømmelser fra Søvet.

618

Ordføreren: Det ærede Medlem, der nu satte sig, kom atter tilbage til den formentlige Mangel ved Udvalgets Vndringsforslag, at dets Forskrift om, at der skulde oprettes en Vedtægt for de her omspurgte Tilfælde, kun var Tilløb til en Vedtægt, men at der ikke fandtes noget Middel for den Entsette til at fremtvinge, at denne Vedtægt ogsaa i Virkeligheden blev oprettet. Jeg skal dog henstille til det ærede Medlem, om der er Anledning til at optaarne denne Indvending, som det er flet. For det Første kan han sikkert berolige sig ved, at det, at Retten til at faae Vedtægt oprettet er givet, i de allerfleste Tilfælde vil føre til, at intet Medlem vægrer sig derved, og hvorfor skulde noget Medlem gjøre det. Men i det meget tvungent indbragte Tilfælde, at en Del af Medlemmerne vægrer sig, savnes der selvfølgelig ikke et fuldt, tilstrækkeligt Middel. Og, hvorom Alting er, hvilket andet Middel var der, naar man fulgte den ærede Ministers Vndringsforslag til §. 17? Derefter indantes Sagen for Amtsrådet, saafremt Nogen vægrer sig, og saa udsærdiger Amtsrådet „Vedtægten“, men set saa, at et eller flere Medlemmer ikke ville efterleve Vedtægten, hvad saa? Sa, saa er der ogsaa kun eet Middel, nemlig Domstolene. Jeg kan ikke finde nogen Realitet i den fremkomne Indvending. — Overfor den høitærede Indenrigsminister har jeg at acceptere den velvillige Bemærkning, hvormed han indlebede, og jeg skal dermed forbinde en Betslagelse over, at han i min Tone, altsaa min Stemme, har fundet Noget, der har stødt ham. Overfor hans første Udtalelse afgiver jeg herved en lignende Erklæring, idet jeg beder den ærede Minister undskyldte, naar jeg ved min Stemme eller Tone skulde have stødt ham. Svad Betænkningen angaar, henholder jeg mig til vor høitærede Formand og skal kun tilspie, at det er mig fuldstændig ubewidst, at der i denne Betænkning's Ord og Udtryk skulde være noget som helst Stødende. Jeg ved ikke at finde Noget deri, hvorved den afviger fra den Betænkning, som blev afgivet ifjor, i hvilken jeg ogsaa havde en vis Del, og med Hensyn til hvilken jeg fra flere Sider har modtaget en Erkjendelse af, at den var skreven meget hensynsfuldt. Af de tidligere Indvendinger, der af den ærede Indenrigsminister ere fremkomne mod Vndringsforslagene, gjentog han i sin sidste Replik — saavidt jeg forstod — kun toende, idet han atter angreb den Stilling, der var givet Landvæsenkommissionen ved vort Forslag, og dernæst det Indhold, som Vedtægten skulde have, for saa vidt vi have bestemt i Vndringsforslaget, at Landvæ-

senkommissionens Kjendelse skal „indsføres“, medens der i Lovforslaget andetsteds under lignende Omstændigheder er brugt Ordet „vedhæftes“. Jeg skal kun gjentagende erklære, at, naar vi have Udtrykket „indsføres“, medfører denne Indførelse af „Kjendelsen“ i „Vedtægten“ selvfølgelig ikke, at Digelagets Medlemmer skulde kunne foretage Forandringer i Kjendelsen. Indvendingen mod den Stilling, der skulde være givet Landvæsenkommissionen, har jeg efter Gode søgt at imødegaa i min første Replik. Den gaar jo ud paa, at vi her skulde anordne, at Landvæsenkommissionen, naar der indkommer Begjæring angaaende Sværkættelse af et Dige foretagende, selvstændig skulde tage Sagen i sin Haand, og at der ikke skulde være nogen Rekvirent, at med andre Ord Landvæsenkommissionen skulde handle, saa at sige, efter Reglerne i offentlige Sager og ikke som i civil Procedure. Jeg tror, at Landvæsenkommissionens Stilling til Sagen er givet ved den Form, under hvilken en Rekvifition til Landvæsenkommissionerne skal fremkomme. For den her ommeldte Rekvifition til Landvæsenkommissionen gjælder jo den samme Regel, som er givet i Loven af 30te December 1858, hvis § 4 udtrykkelig foreskriver: „Den, som ønsker en Sag afgjort ved Landvæsenkommissionen“, har derom til Amtmanden at indgive en skriftlig Begjæring, indeholdende en kort Fremstilling af de Forhold, han vil have undergivet Landvæsenkommissionens Bedømmelse, og af de Paaastande, han derved agter at nedlægge. Allige skal han deri opgve med Navn og Bopæl, hvem han vil have indkaldt til Møde o. s. v.“ Det ses saaledes, at Rekvirenten skal opgve, hvad Forretningen skal angaa, og de Personer, han forlanger indkaldte, hvilket her vil sige de Personer, han vil paaftaa inddragne under Digelaget, og Landvæsenkommissionen skal selvfølgelig ikke undersøge, om der maatte være flere og andre Lodseiere, som Rekvirenterne ogsaa med Søte kunde fordre inddragne.

Da ikke Flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen om det foreliggende Afstnit, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Forslag af Udvalget under Nr. 3 ti §§ 6 og 8:

Paragraferne affattes saaledes:

§ 6.

Vil Nogen søge et fælles Dige foretagende værkstat, og han ikke ved mundelig Overenskomst kan opnaa, at